

— navnlig naar de staae sig sammen i upolitiske Foreninger, godt selv kunne magte denne Sag. Vil Staten træde understøttende til, hvilket kan være meget naturligt, ligger det nær for den at benytte Præmiesystemet, og det benyttes allerede, idet der i Genhold til Loven af 1862 aarlig bevilges et betydeligt Beløb til Præmier. Hertil kommer, at der i Stutteriets Bestyrelse har vist sig en stor Vælsen og Usikkerhed, ialfald lige indtil den nyeste Tid. Man har først søgt at opfriske Frederiksborggracen, dernæst er man gaaet over til Blodsheste, derefter har man tumlet lidt omkring med Arabere og Berbere, og nu er man kommen tilbage til Forsøg paa igjen ved Kunst at frembringe den gamle frederiksborgske Race; men al denne Usikkerhed har ikke kunnet andet end frembringe nogen Mistillid og Misfornoieelse. Det var et meget stærkt Bidnesbyrd herom, der fremkom, da ikke alene Folkethinget, men hele Rigsdagen i 1865 vedtog et af det ærede nuværende Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (H. Sage) indbragt Lovforslag om Stutteriets Nedlæggelse, men den daværende Indenrigsminister dristede sig til, ligeoverfor Rigsdagens Votum at anvende det kongelige Veto derpaa. Den naturligeste Følge af dette Skridt fra hans Side maatte aabenbart være, at man her strøg Bevillingen til Stutteriet paa næste Mars Finantslov, og der er ikke nogen Tvivl om, at man ialfald vilde have forsøgt denne Udvei; men det lykkedes Ministeren at komme til en spærelsig Forslaelse med Rigsdagen om, at Stutteriet i nogen Tid fik ny Lovhjemmel. Ministeren indbragte nemlig et Lovforslag, der gik ud paa adskillige Forandringer i Loven af 1862, navnlig for at indskrænke Omfanget af Stutteriet og at nedsætte Bevillingen, og Ministeren forlangte, at denne nye Hjemmel for Stutteriets Vedbliven skulde gives ham paa 10 Aar. Det lykkedes ham ved den store Indflydelse, han besad, at sætte Loven igjennem, dog saaledes, at den kun skulde gjælde i 2 Aar, og det Udvalg, der behandlede Loven, udtalte som

sin Opfattelse, at naar de 2 Aar vare udløbne, vilde det staae ganske frit for Rigsdagen, om den vilde fornye Bevillingen eller ikke, og hvis den ikke fornyede Bevillingen, var dermed Stutteriet nedlagt. En Omstændighed, som vistnok for en Deel bidrog til, at Rigsdagen dengang fandt sig i at udsætte Udførelsen af Dødsdommen over Stutteriet, var den, at Forpagtningen angaaende Hillerødsholm ved de 2 Mars Udløb vilde være udløben. Vi havde altfaa Fred i 2 Aar, men da disse vare udløbne, kom det Spørgsmaal frem, om man vilde fornye Bevillingen eller ikke. Det aldeles overveiende Fleertal i Finantsudvalget var stemt for at nægte Summen, men det vil erindres, at Indenrigsministeren nu gjorde Sagen til et bestemt Portefeuillespørgsmaal, og Fleertallet vilde ikke for den Sags Skyld udsætte sig for at bringe Oplosning ind i Ministeriet; det troede i Betragtning heraf — men ogsaa kun i Betragtning heraf — at burde støtte Ministerens Begjæring, og ved Hjælp af denne Fleertallets Holdning lykkedes det at sætte Bevillingen igjennem baade ved 2den og 3die Behandling, men rigtig nok kun med et meget snevent Overfal af Stemmer. Nu er dette Finantsaar snart udløbet, og vi staae atter ved det Spørgsmaal: Skulle vi fornye Bevillingen, eller skulle vi gjøre Ende paa Sagen? Udvalgets overveiende Fleertal tilraader det ærede Thing nu at gjøre Ende paa Sagen ved at nægte hele Bevillingen. Der var ifjor et Mindretal, som stillede sig paa en noget anden Maade, idet det tilraadede at bevilge et Beløb af 2,500 Rd. Hensigten dermed var at undgaae en Indsigelse, som maaskee ellers kunde fremsættes, bygget paa, at den Lov, som den forrige Indenrigsminister fik sat igjennem, nemlig Loven af 3die Marts 1867, vel havde adskillige af de Paragrapher i Loven af 23de Januar 1862, der angaae Stamstutteriet, men dog ikke den Paragraph, som siger, at Stamstutteriet indtil videre skal være paa Frederiksborg, og heller ikke den Bestemmelse, der fastsætter Stutmesterens Løn. Det